

е въ кжщата ми...“ И нѣщо мило бликаше въ сърцето му, куражъ заливаше душата му. Щомъ като казва, че ще дойдатъ добри времена, значи ще дойдатъ! Не се страхува момъкътъ, макаръ че нищичко си нѣма. „Новъ народъ се навѣди“, — помисли си стариятъ и го погледна миловидно. — „И въ селото бѣше друго: дѣлѣха се на роднини и на махали. Сега се събиратъ по идеи.“

— Ще ни изяде това нѣмане, — отвърна следъ дълго мълчание Бою,

— Но отъ мързелъ ли е, а? — подхвана живо Мишо. — Никога хората не сж работили толкова, колкото работятъ сега...

— Работѣха и едно време, — забележи кротко стариятъ.

— Не, азъ приказвамъ въобще — и за селото, за града...

— За града — право, добре се живѣеше мѣ...

Мишо изви досадно вратъ, сѣкашъ пропжди уха.

— Които си живѣха нѣкога, живѣятъ си и сега! — рече той твърдо. — Думата е... изобщо... свѣта живѣе въ треска... работишъ по цѣлъ день, а не чавашъ и за единъ хлѣбъ...

— Вижъ, тука си правъ. За работата — работимъ, а полза никаква. Вадишъ, да речемъ, колкото си вадилъ и преди десетъ години. Получавашъ три пжти по-малко пари, а нищичко по-евтино не можешъ да купишъ отъ града...

— Та за това ми бѣше думата, — подвижна радостно Мишо. — Нѣма поминъкъ, нѣма безгрижие. Единъ сънь спокойно не можешъ да изкарашъ...

И за съня е правъ! Та чакъ когато си легне, тариятъ намира време да си пресмѣта и дълговетъ,